

OD POD SELI DO ROČINJA

Der Postwagen nach Tolmein? Na, Gott sei Dank, endlich einmal! Nun aber rasch! Presto, cameriere! Mein Gepäck! Wo werden wir's unterbringen, Postillon? Schon besorgt? Stimmt! Da hast du, friaulischer Lümmel! Prendi e va dormire! Ich sitz' schon, Postillon! Mag er losfahren! Was? Fährt noch jemand mit? Niemand. Son contento. Nikogar ne bo. Ne babe ne čeče! Zato se pa ne oščajmo. Tone, poženi!«

Biló je v Gorici v devetdesetih letih, ko je ponoči okoli dveh odhajal tolminski poštni voz. Postiljon, ki je bil pridržal konje v Gosposki ulici pred nočiščem pri Treh kronah, toliko da je vstopil samošnji popotni, je znova pognal. Voz je s svojim ropotom še enkrat napolnil ozko ulico do Kornja, kjer se je nehal tlak in začela mehka cesta. Za sto korakov so šli nato konji stopnjema v breg do Katari-nijevega trga, kjer je deset let pozneje umrl Simon Gregorčič, in se nató sprostili v enakomerno peketanje proti Solkanu. Z grička na desni, na Kostanjevici, je udarila cerkvena ura dve. Z leve od gosposkih vil in vrtov je zavelo po jasminu. Potem se je odprlo ob cesti polje v toplem poletnem mrču, ki ga je stkala kakor sladko sanjsko mrežo medla mesečina pojemajoče lune znad Panovca in Ajševice pod mehki obrisi visoke Trnovske planote.

»Tone mi je rekel,« razmišlja postiljon, ki ni Tone, a je vaje tudi sicer tegà imena, ki se je prijelo po prvem pred tridesetimi leti vseh poznejših tolminskih poštnih voznikov. »Tone mi je rekel in pozna me ne, domač človek pa je, če je tudi dedec gosposki. Beseda ga priča. Je laške bolj vaje pa nemške, zdrla se mu je pa le tudi naša. Nu, bom že videl, kogá vozim pa kaj, ko pripeljem v Kanal, če bo cigaro dal za zajtrk, pram, hi hot!«

Popotni se udobno košati v zaprtem vozu.

»Nun, da fährst du endlich, k. k. Finanzkommissär Ignazius Doljak,« mrmra samozadovoljno in se je otipal, ali ni kaj pozabil. »Pa se le voziš še enkrat na Tolminsko, alter Sünder, gelt? Trideset let te ni biló. Da te sram ni. Takó si pozabil svoj dom. Ne kraja ne ljudi ne boš več poznal.«

A stari gospod samemu sebi ne verjame. Mladostno živó in nestrpnó je nagnil glavó skozi okno v sanjavo miloto poletne noči. Z razprtimi nosnicami zajema voljnih sapic, ki se prelijajo v mesečini. Zagrci iz osrčja v občutju čudno polne sreče:

»Trideset let. Pa le še nisem pozabil svoje tolminske govoric. Babe pa čeče. Da boš še znal! Ich hätt's nicht geglaubt, Ignazius.«

Trpno in leno se prepustivši zibajočim ga tresljajem težkega uradnega vozá ponavlja gospod komisar srečno, topo, venomer:

»Ich hätt's nicht geglaubt, nein, ich hätt's nicht geglaubt.«

Peket, ki odjekne med solkanskimi hišami, ga vzdrami. Nato je nagajivo vesel norčavega psa, ki se je nekje odvezal pa zdaj z verigo za seboj laja in poja voz, konje in postiljonov bič.

»Nicht geglaubt...«

V klancu, ki se kraj vasi spusti nizko in strmo pod breg, začuti popotni, da bi biló prijetneje sestiti s hrptom v konje. Zakaj bi se tudi ne presedel. Sam je, nikomur v napoto. Sede in prijetno pada z vozom, ki ga le ob vodnih jarkih požene rahlo s peres. Poslušna na desno v šumot soške vode pod cesto in na levo podse, kjer lovi zavora škripajoče zadnje kolo.

»Trideset let, tri-deset... Zaspil, komisar Ignacij, do Dolge njive, dokler se ne zdani! V tem koncu poti nimaš kaj prezreti, veš na pamet od davna, imaš živó še v vseh čutih: julijsko solnce na plečih, usta kar gorjupa od žeje, suhi šum škržatov v gabrovju kraj poti, strupeno zeleno vodó pod cesto, nad vodo skale, obcestni zid in kamen, kupe grušča zdaj na levi, zdaj na desni in do Plaví še pet ali šest ovinkov. Trideset let... a v eni uri se bo danilo.«

Gospod finančni komisar je res zadremal in spi brez sanj, dokler ga ne omajè jutrnji hlad in bolečina v udih in sklepkih, ki so mu otrpnili v zibajočih ga sunkih starega vozá. Pa se dramí vedro: vidi, da se je zdanilo. Pokliče postiljona:

»Plave?«

»Deskle, gospod! Naj le še zadremljejo do Kanala, kjer bom konje menjal.«

»Schön! Že veš, če si pravi. Tone, je-li?«

»Sem, če ukažejo, gospod.«

»Vozi!«

»Če je Tone,« mrmra stari gospod nekam podsmehljivo, »če je! Tone mojih let le ni!«

Konji živó v dir svojemu bližnjemu počitku naproti. Voznik se ukvarja s svojim rogom, ali bo znal polno zatrobiti. Gospod komisar pa je utonil v spomine in se pogovarja s Tonetom svojih davnih let, ko je bil še šolar.

»Kaj pa babe, Tone, pa čeče?«

»Blago, šolar, blago!«

»Pravijo, da si jih že kar sila imel.«

»Ne bom obleven. Od Pod Seli do Ročinja pa bi se čenda le držale za roke.«

»Pa kar takó poveš, da te nič sram ni.«

»Saj ves svet ve, da so ženske samé sitne. Še za nobeno nisem letal. Same so mi sedle na voz.«

»Kaj pa ko duhovske ljudi voziš? Ali jim tudi takisto poveš?«

»Enemu sem, Andrejcu iz Borjane. To je tisti, ki toliko njuha, da je od nog do glave bolj rjav ko črn.«

»Pa te je gotovo kaj prida poučil?«

»Za pijačo je dal pa za polno prgišče svojega tobaka. Pa zato, ker je prav s tisto potjo neko mestno deklè iz voza k meni na kozel zbezal. Ves sapnik je čenda imela sirota poln njegovega grenčarja. Še porajtala ni za tisto sapo izpod konjskih repov.«

»Je-li, Tone, je bilà potem tudi ena izmed tistih tvojih od Pod Seli do Ročinja?«

»Je Tone ni maral.«

»Tako? Celó izbirčen si bil?«

»Vsak po svojem stanu, šolar! Hi hot, pram!«

»Taka je torej s Tonetom,« domisli vedro gospod komisar in je vesel, da Tone mlaji že trobi v Kanal, kjer si bo moči pretegniti otrple ude. »Cigaro pa dobi, naj je Tone ali Tine!«

In gospod finančni komisar si je pošteno pretegnil ude in sedel zopet v voz. Tudi cigaro je dal, pa mu je voznik nekam sumljivo služnosten. Da če gospod ne bodo hudi, nadležnosti da ne bo delala nobene in teže tak otrok tudi nima razun tistega krilca na sebi, in ker je ravno tako nanoslo, da se je človek ne more odkrižati, ki le rad dobro naredi, če more po vesti in brez škode... Ali ga gospod čenda razumejo?

»Vozi!« potrdi slovesno gospod finančni komisar in prikima trdo. Ni sicer umel, kaj hoče voznik, pa bi rad vzbudil vtisk, da je dovolj uvideven in dobrohoten.

Živó potegnejo spočiti konji čez trg pred cerkvijo in preko mostú. Pa stoje. Zdaj šele umè komisar, kaj je hotel prej postiljon povedati. Seveda. Popotno deklè je pobral za božji lon čenda in erarju v škodo na kozel poleg sebe in se je pri popotnem po predpisih prej lepo opravičil. Ta Tone, ki ni Tone, pa utegne sčasoma postati prav tak, kot tisti od Pod Seli do Ročinja.

To pa, čuti nato gospod komisar, konji gredó zdaj vse drugače; kakor na svatbo vlečejo v rosno jutro, ki stopa kakor otrok tipaje v dolino preko Levpe in Marije Snežnice nad Avčami. Bleščava mladega dne boli starega gospoda v oči. Prijemlje se ga druga zaspanost te poti. Mežika, dremlje, se izgublja in pozablja in sanja.

Lep uradniško izlikani človek je z brado in močnimi vojaškimi, podsivelimi brki, z zdravo rdečim starikavim licem, z zlatimi naočniki na obilno mesnatem nosu pod močno košatimi obrvmi. Ostri koroški zrak v Celovcu pa obilno mastna hrana mu je raznežila polt. Kaj malo je poznati, da mu je pet in šestdeset let. Spanec in mlada luč ga mladita. Morda tudi sanje...

Kakó je povedal Tone? Da so ženske samé sitne, za nobeno da še ni letal. Kako dolgo pa je že tistemu? Trideset, štirideset, dva in štirideset let. Breščakova Marija! Taka Tonetova od Pod Seli ni bilà, sitna pa in nadležna. Takrat, ko je takó naredila, da sta le hodila vkup od Pod Seli do Kanala.

In gospod komisar vidi živo za dva in štirideset let nazaj.

V šolo sta hodila vkupaj. Pa kaj se porajtajo otroci! Ko je odšel v mesto, jo je popolnoma zgrešil. Že kot fantovski jo je šele spet našel. Med žanjicami, vso buhtečo od solnca in znoja, polno, nizko; in potem v nedeljo, praznično, vso mično in dehtečo s svetlimi lasmi, ki so ji uhajali izpod židane rute. Skrivaj jo je nato oprezoval dva meseca. Da ne bi opazila. Pa ga je le videla in nekaj kratí nató ga je s sladkim strahom prešinilo, ko mu je prišla na samem navidezno slučajno naproti, da je mogel spregovoriti brez zadrege. To je biló vse. Odpravljaj se je spet v šole. Gre tisto nedeljo prej k sorodnikom pri Mohorajevih, da bi slovo vzел, in se vrača v mraku niz Modrejce po spodnji poti. Pa ga deklè pričaka pri znamenju. Je; drugo jutro da pojde. Pa kar peš in sam? Sam, saj je vajen, po bližnjici čez Kozmerice in Sela. Na vse zgodaj, seveda. Pa vso pot do Gorice peš? Če se ne utapá kaka priložnost, da se bo kje na voz obesil. Huda da bo. Sežeta si v roko pa meni deklè nekam postrani, da misli iti služiti in bi se utegnila v Gorici kaj videti. Naj kar pride, je fantu res prav, se poslovi, gre, leže, vstane ob petih, je ob šestih na Selih, dobrih pet minut nato Pod Seli. Zija in stoji. Ali se mu ne vzdigne iz rosne grive dekle na pot naproti? Da gre že v službo. Krivčeva da je pisala, naj kar hitro pride, pa da bosta zdaj šla lahko vkup, če ne bo preveč nadležna. A fantu zadrega v obraz. Prav, če je že kdaj hodila. Še ni. Ne bo zmogla. Pa bo, četudi ni vajena, in sezula da se bo. Nikar! A krilo si je res že podvezala in tudi svojo culico ima s seboj, kakor romarice. A nedeljska je, hvala Bogu, in da bi le same vnanje ljudi srečevala. Šolar si. Vsi vedo, da boš novo mašo pel, pa naj te srečajo, kako greš z dekletom po svetu. Saj! Še za rokó jo lepó primi pa se držita, kakor se sprevajajo ženini in neveste, ki so že na oklicih. Presneto dekle, da je takó avšasto. Ali nič ne čuti? Ali je ni sram? Seveda, in hodila da bo. Že vidi, kako. Kakor otroci poteka vsako toliko časa za teboj. Pa jo moraš čakati, da se ne bo začela še kar cmeriti. Hvala Bogu, da ni ne romarjev ne domačih voznikov. Lepa je le, dobra, če bi človek le vedel, kako naj prav spregovori z njo. Ruta ji je zdrknila z las, svetijo se ji v solncu ko zlato. Ali ni žejna? Da bo že potrpela, le sezula da bi se rada, ker jo čevelj žuli. A fantu je spet mučno, ko jo vidi, da je od kolen v gležnje in nogó vsa kmetiška. Dobro pa mu je, ko spozna, da ji je bosí laže, da resno prigovarja še njemu, naj se tudi sezuje. Odmajè pomilovalno, da bi ga preveč bodlo. In hodita. Vsak po svoji strani ceste in on za nekaj korakov redno pred njo. Ker je daljši v noge. O, saj ga kar srbe, da bi se razmahnil v širji korak, pa čuti, da ne sme. V tistem ovinku pod Ročinjem, kjer stara cesta kot bližnjica odreže precej poti, pa mu je svobodneje. Ove se, da bi mu mogla biti neskončno mila in draga. Kje visoko v senožetih, v trdih hribovcih ali pa v hrupu romarske gneče. Kar na mah mu je manj nadležna. V Ročinju da se bosta odpočila, ji obljubi. Potem jo pa kar čuti, kako jo je zdelala pot in kako se s težavo bori navkreber. V Ročinju

pred krčmo. Da bo zunaj nanj počakala. Kakopa! Saj jo mora res zgrda potegniti k mizi in jo prav po tolminsko siliti, naj je in pije, ko obenem kar vidi, kako je lačna in žejna. Potem pa da bo plačala; s tremi šestnicami iz vozla v ruti. Strahovati jo mora, da ji uide in se ji skrrije, če ne bo pametna. Pa je vsa v zadregi, pohlevna ko kužek. Vstane, se zasmee. Na, zdaj da je pa pijana. Saj jo moraš prijeti za roko in jo sprevajati po klancu kakor nevesto mimo prvih trt in figovih dreves pred Anhovim. Pa ti brblja iz spominov na ljudsko šolo. Ničesar več ne pomniš in bi prisegel, da se zmišljuje. Pa jo le poslušaj, odpira ti dušo, hoče nato previdno še vate pogledati, kake so šole, kako učijo profesorji, kaj ti dajo za zajtrk, mleka ali kave — o, kava je dobra! — kdaj greš spat, kako vstajaš, če šolarji res takó lepo pojó, da so mestne vse neumne nanje, še bolj kakor na oficirje... Pa te ima, da začneš iz nekih porednih pesmi govoriti in ti zdajci zdrkne z jezika, da še prav za prav ni tako trdno in gotovo, ali boš novo mašo pel... Vso dušo ti je razrahljala in če bi le tako kmetiška ne bilà! Kanalci se bodo za njima s komolci suvali in prav pri cesti je doma celó neki njegov sošolec. Gobec brbljavi! Prvo uro v šoli bo razbobnal, kako je hodil Nace Doljak s tako in tako, z bosu in podvezano, in še culico da ji je nosil. Ne! Skozi Kanal pa ne pojde z njo! Povej, da imaš znanca, ki bi ga rad mimogrede obiskal. Naj počaka tostran četrť ure ali pol, da se bosta že našla na cesti proti Desklam. In greš, še ozreš se ne, ko gleda zaupno vdano za teboj. Kraj Kanala ležeš ob cesto in čakaš. Pa je ni in ni. Teslo táko, ali se je vrnila? Vidiš voz, ki prihaja za teboj. Že od daleč vpijejo nate, ustavijo. Tovariši iz šol, bogatih očetov sinovi. Saj moraš k njim na voz! Sedeš, se ozreš in zaveš. Prav zaradi tegà voza se je sirota še enkrat potuhnila in zamudila. Glej, a zdaj je stopila izza zadnje hiše in te vidi, da si sedel na voz. Strmi, ne verjame, hoče v dir za vozom, se opoteče in leži na trdi cesti... Marija! Le kakó si potle tisto pot in tisti dan hodila! Naprej, nazaj? Po svetu ali domov?

»Dva in štirideset let...«

Gospod finančni komisar se drami in vidi, da je za Ročinjem v tistem ovinku, ki ga za dobršno pot preseče stara cesta. Pa se zmoti ob tem, kar počenja postiljon. Kaj ustavlja? Jemlje že drugo lajdro k sebi na kozel? Ne! Ne delaj mu krivice, Ignazius! Previdno je prvo odložil pred pošto v Ročinju in za Ročinjem sta se spet sčakala.

Bridkost težkega kesanja in spoznanja se spočenja gospodu komisarju:

»Ta je dobro storil svoji, jaz sem Mariji kakor Judež Iškarriot.«

»Kam neki je hodila poslej?« se nato vprašuje in ne ve, ali bo kdaj izvedel. Prepozno se vrača. To ve, kod je bil on sam, in vse to je strašno vsakdanje, bolj smešno ko žalostno. Kako je po maturi le šel v bogoslovje in tam vztrajal tri mesece, dokler mu ni umrlo zadnje bližnje bitje, stara mati Ana; kako je nato našel v svojem profesorju blagohotnega podpornika, ki ga je priporočil v neki me-

ščanski družini za domačega učitelja; kako je iz te hiše zašel v drugo, kakó so ga tam počasi privezali, oženili, likali, obračali in obrnili po svoje. Ne bo tožil. Živi se v Celovcu, tudi nekaj veselja v družini ima, a sam je bil vedno, ves sam... To noč, preden je sedel v poštni voz, je verjel, da ni odmrl samó Tolminski, da je celó domačo besedo popolnoma pozabil. Začudil se je, resnično začudil, kako se mu je jezik odvezal. A zdaj se stari gospod podobno začudeno osvešča čudne nepočanosti, da bi že prišel v Tolmin, v Modrej, na Most, na Modrejce, kjer je Marija doma...

Pod Seli bo kmalu.

Stari gospod ne verjame. Svet, kakor je bil, in on, kakor da ni nič pozabil. Pač, cesta je lepši in onstran — je bral — so začeli meriti železnico. Poslej bo imel čez Kranjsko bliže in lepše domov. A! Tu je most z bližnjico čez Sela in Kozmerice. Kozmeričanke pa Modrejčanke, to so najbolj pobožne žene v fari. Kdo neki jih uči? Tomaž Rutar? Je umrl. Martin Pervanje? Morda. Svojčas je služil v Tolminu.

Zlodja! Kaj so konji zaspali?

»Postiljon! Kako dolgo se bomo še vlačili do Tolmina?«

»Še dobro uro, gospod.«

»Vozi!«

»Kakor ukažejo, gospod!«

A potnik se ne more umiriti.

»Ušnik!« vidi in verjame, da bi izstopil pa šel čez Kozarišče. Če ne bi vlačil prtljage s seboj. Topo se mora vdati:

»Trideset let. Le čemu si odlašal tako dolgo, c. kr. komisar Štor!«

Solnce vzhaja. Peči nad Tolminsko so ga že vse polne. Poštni voz je zmogel klance in se veselo ziblje proti Čiginju mimo polj, ki jih je prerastla bohotna turščica. Pa zastoče od nekod cerkveni zvonec. Menjgore! Mariji! strese popotnega, a se ove, da Modrejčanom onstran pod Bučenco zvonijo le na Mostu in pri Svetem Mavru...

Zadnjikrat navzdol. Volče. A onstran Soče Tolmin. Za trenotek pozabi popotni svoje žalosti. V slepeči prisojnosti se mu razgrinja uradniško sejmišče sredi med večnimi lepotami, čudovit teater vélike prirode, ves v gloriiji jutrnjega solnca in nebesnih sinjin.

Postiljon je svojo znanko odložil že pred Volčami. Zdaj postaja vedno bolj uradniški in slovesnejši, dokler ne bo v tolminskem uradu splahnil v navadnega kočijaža. Prhajoč gredó konji v dir, leseni most bobni pod njimi. Unesejo se v klanecu pod trgom. Kakor pred Kanalom poskuša postiljon svoje trobilo. Bo! Vrh klanca. Konji so se potegnili v zadnji dir. Z leve in desne pozdravljajo vedri obrazi: kancelist, gospod pristav, glavarski gospod, pobožna ženica iz Dolj, gospodična iz Čitalnice. Kakor v pesmi: Imaš li, Tone, kaj za mé? Bo, mislim, pisemce za té... In še eden, ki ni iz pesmi, stari tolminski kaplan!

»Hochwürden Pencin,« mrmra nejevoljno gospod komisar. Ne bi se rad sestal z znancem iz šolskih let. »Brblja, kar je bil.«

Upa, da ga duhovni ne bo spoznal, pa se je zmotil. Zató je nevljuden, zaprt in bi se rad otresel vsiljivega gospoda.

Kaplan vidi, kako kaže, in se poslovi. Sodi na glas sredi dne in Tolmina:

»Kaj pa misli da je neki? Ekscelenca? Renegat pač in nevljuden po vrhu.«

Pol ure pozneje je finančni komisar Ignacij Doljak spet na vozu in na poti: čez Dobrave pod Ljubinjem, mimo Prapetnega, v Modrej in na Most.

Pod Ključem... Če je res še v visoki steni nad cesto, kjer so po starih bajkah ribiči svoje čolne pripenjali. Vrag s ključem, da bi le še prav prišel...

In gospod Ignacij so prav prišli. Z vozá so lezli, ko so šle Kozmeričanke in Modrejčanke od maše. Ena med njimi, gospodu Ignaciju se je svet zavrtel za dva in štirideset let nazaj, ena med njimi je obstala ob konjih; strmi, molči in čaka. Kar mladeniško nizka in drobna je v telo, tudi starinska ni videti v obraz, le bleda je strašno tuje, pošastno.

Gospod Ignacij ji gre naproti.

»Marija, ali me poznaš?«

»Poznam.«

»Pa da živiš, da te še enkrat vidim!«

»Še enkrat.«

»Daj mi roko, pójdiva!«

»Misliš?«

Ženo prešinja nova mladost, oči so bistre, vela lica hočejo potemneti v rahli rdečici. Stegnila je roko. Kakor ženin nevesto jo sprevaža stari gospod proti Modrejcam. Čudi se: ni kmetiška, vsa plemiška je, a čudno čudno tuje plemiška. A ona je zgovornejša in bolj radovedna.

»Imaš otroke?«

»Dvoje sinov. Sta že v službi. Hčer sem pa v Gradec omožil.«

»Pa žena?«

»Koroša. Debela ko lonica in sitna ko bizec.«

»Po naše govoriti se nisi še odvadil.«

»Nisem, saj slišiš.«

Truden molk, nato žena: »Pa kakó to, da si prišel?«

»Bog pomagaj! Po dva in štiridesetih letih čenda ni prezgodaj.«

Zopet molk. Zopet žena. A toplo, kakor iz vse duše:

»V Ročinju si me peljal v krčmo. O kako mi je šlo v slast! Nikoli več nisem ne jedla ne pila bolje.«

»Pa da nisi pozabila? In kakó sva se potem za roke sprevažala do Kanala... Kjer sva šla narazen. Marija, ali ti je biló hudó?«

»Sem pozabila.«

»Jaz nisem. Trpim. Še to uro. Kod si šla potle, od tam, od zadnje hiše v Kanalu?«

Ona vsakdanje:

»V Gorico.«

»V Gorico.«

»Potem v Trst in še dljè...«

»V Aleksandrijo? Marija, ni mogoče!«

Mirno stoji žena in mu gleda prodirno v oči. In v trenutku ugaša vsa moč v njej. Vsa je spet v svoji strašni tuji bledoti, odaliska iz harema. Govori iz strašnega spoznanja, bolj obsoja kot pomiluje:

»Prav tisti si. Spet te me je sram.« Nato odločno, za vedno: »Pojdi z Bogom! Le počemu si prišel!«

In žena se obrne in gre; in gre in se nič več ne ozrè...

A gospod c. kr. finančni komisar Ignacij Doljak se zopet vozi s pošto. Proti Gorici in od tam bo popotoval čez Pontabelj na Trbiž.

Sedi v poštnem vozu, a ni sam. Ne sanja. Ne mara več. Tudi tolminskega ne bo več znal. Molče golta svoj gnev:

»Trideset let prepozno, gospod komisar. Ali pa morda eno leto prezgodaj? Preklemane ženske! Wie sagte der Lümmel? Vse so ena: od Pod Seli do Ročinja, blago!«

Potem gospodu komisarju odleže. Ima zabavno družbo, gospoda Andrejca iz Borjane. Ves je povit v tobak in njuha in njuha in pripoveduje že v tretje, kako je nekoč mestno gospodično iz voza na kozel k postiljonu zbezal.

»Prosit, Herr Kommissär!«

Pa da bo še katero, če Bog da in sreča junaška.

JANEZ JALEN

MLAJI

Zakrajnik je nosil nebo. Veter je pofrfotaval z židanimi stranicami, se upiral od spodaj navzgor, kakor bi hotel odnesti nebo pod raztrgane oblake, suval od zgoraj navzdol in skušal pritisniti nebo k razsušeni zemlji.

V višavah je bil veter najbrž še močnejši kakor pri tleh. S črvom v kljunu se je mudilo vrani v goščo pod Svetim Petrom, da čimprej nakrmi mlado gnezdo, pa jo je zaneslo prav nad bandero svete Lucije, da se je preplašena vdala vetru in odletela proti Dobravi.

Zvonovi so obmolknili. Strežnika pa sta hitela zvonkljati, kakor bi se skušala, kdo se zna bolj brezskrbno smejati.

Utihnilo je drobno zvonkljanje in oglasila se je pesem o Rešnjem Jezusa Telesu in o krvi, ki je svet odkupljen z njo.

Vse je bilo kakor vsako leto na svetega Telesa dan. Zakrajnik je pa vedel, da nekaj ni tako, pa se ni mogel spomniti, kaj.